

РЕШЕНИЕ

№ 5293

гр. София, 31.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12581** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Н. Д. М., срещу Решение № ППН-01-169/2017г. от 16.11.2020г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което е обявена жалба с вх. № ППН-01-169/20.11.2017г., подадена от Е. И. Р., за основателна и е наложена на Н. Д. М. глоба в размер на 10 000 лева.

Наведени са твърдения за нищожност, респ. незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон и нарушение на процесуалните правила. По същество се излагат съображения, че не е извършено вмененото нарушение. Сочи се, че КЗЛД е излязла извън правомощията си, тъй като е сезирана с жалба срещу Инициативен комитет, като политически субект, обявен по силата на ИК за администратор на лични данни, а не и срещу жалбоподателя като физическо лице. С постановеното решение се ангажира административнонаказателната му отговорност, без да е имало жалби срещу него и без спазване на ЗАНН. В този смисъл не е следвало да бъде ангажирана отговорността на Н. М., доколкото срещу него няма жалба. Твърди се още, че са били нарушени основни принципи в административния процес, жалбоподателят не е бил редовно уведомен за започналото производство, не са били събрани всички относими доказателства за решаване на случая, от текста на решението не било ясно за какво деяние е наложена глобата. Твърди се още, че личните данни на Е. И. Р. са били

предоставени, ако не от нея лично, то от трето лице, което именно е следвало да носи отговорност за неправомерното им обработване. В решението било прието, че е извършено нарушение на чл. 4, ал. 1, т.2 от ЗЗЛД (отм.), поради това, че обработването на личните данни е осъществено без съгласието на физическото лице. Счита, че дори и да има извършено нарушение, същото следва да се квалифицира по чл. 42, ал. 9 във вр. с чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, а не по чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД /отм./.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира направените по делото разности.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, в съдебно заседание се представлява от гл. юрк. А., която застъпва становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Е. И. Р., за съдебно заседание редовно призована, не се явява и не се представлява.

Административен съд София – град, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-169/20.11.2017г. от Е. И. Р. с твърдение, че е налице неправомерно обработване на личните данни на лицето чрез включването им в списък на лицата, подкрепящи регистрацията на ИК Д. Н. М. за участие в информационно-разяснителната кампания по въпросите на националния референдум на 06.11.2016г., като това обработване е установено след справка в интернет на страницата на ЦИК. Жалбоподателката декларира, че не е изразявала подкрепа за посочения инициативен комитет /ИК/, полагайки собственоръчен подпис, три имена и ЕГН в списъка по чл. 320, ал. 2 във връзка с чл. 153, ал. 1 от ИК във връзка с чл. 16 и §2 от ПЗР на Закона за прякото участие на граждани в държавната власт и местното самоуправление /ЗПУГДВМС/. Счита, че е налице нарушение на ЗЗЛД, поради обработване на личните й данни без нейното знание и съгласие.

Комисията е приела, че жалбата е процесуално допустима, подадена в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД от физическо лице с правен интерес срещу надлежна страна - администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД (отм.) и Изборния кодекс. Определила е предмета на жалбата, а именно твърденията за неправомерно обработване на лични данни на Е. Р. - имена и единен граждански номер от инициативен комитет, представляван от Д. Н. М., чрез включването им в предоставен в ЦИК списък на лицата, подкрепящи регистрацията на инициативен комитет в националния референдум, проведен на 06.11.2016г., положени пред Н. Д. М., в качеството му на член на инициативния комитет, събрал подписите, съгласно разпоредбата на чл. 257, ал. 3 (в редакцията, обн. в ДВ. бр.39 от 26 Май 2016г.) от Изборния кодекс (ИК).

Прието е, че инициативен комитет следва да бъде приравнен на администратор на лични данни, по арг. от Директива 95/46/ЕС. Прието е, че въз основа на правната фикция, въведена от ИК, инициативният комитет, с оглед фактически предоставените му правомощия по обработка на лични данни, се явява администратор на данните, които законът му е предоставил в правомощията да събира, съхранява и обработва за целите на изборния процес. Прието е, че предмет на жалбата е обработването, чрез действия по събиране, организиране в списъци и употреба на личните данни на жалбоподателя, без негово знание и съгласие, за целите на регистрацията на

посочения в жалбите ИК за участие с информационно-разяснителна кампания по въпросите на националния референдум от 06.11.2016г.

По същество Комисията е приела, че жалбата е основателна въз основа на изготвена почеркова експертиза. Посочено е, че съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическото лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Съгласно §1, т.1 от ДР на ЗЗЛД събирането, организирането и употребата на лични данни на ФЛ съставляват действия по обработване на лични данни. Посочено е, че нормата на чл. 16 от ЗПУГДВМС предвижда, че за провеждане на информационно-разяснителна кампания се прилага ИК, като се гарантират еднакви възможности за представяне на различни становища по предмета на референдума. Съгласно §2 от ПЗР на ЗУПГДВМС за всички неуредени в закона въпроси се прилага ИК. В ИК е регламентиран процесът по регистрация на Инициативен комитет в ЦИК, като в чл. 320 във връзка с чл. 153, ал. 1 от ИК е посочено, че списък с избиратели, които подкрепят регистрацията на ИК, се представя в ЦИК заедно с документите по чл. 318, ал. 1, т. 2 и 3 от Кодекса. Списъкът съдържа име, ЕГН и подпис на всяко лице, подкрепило съответната регистрация. Видно е от Решение 3623-НР от 26.09.2016г. на ЦИК, като приложение към заявление за регистрацията на ИК по въпросите на Националния референдум от 06.11.2016г., представяван от Д. Н. М., че е представен списък, съдържащ трите имена, ЕГН и подпис на не по-малко от 2500 гласоподаватели, подкрепящи регистрацията на ИК, положени пред член на ИК – Приложение № 40 от книгата за провеждане на Национален референдум.

Личните данни на жалбоподателката Е. Р. присъстват съответно на стр. 234, ред 2309 от списъка на гласоподавателите, като на всяка от посочените страници е поместена декларация от Н. М. – член на ИК, с която удостоверява, че подписите на гласоподавателите са положени пред него. Направен е извод, че личните данни на посоченото лице са обработени от М..

Посочено е, че с чл. 320, ал.3, предл.2 от ИК законодателят е въвел задължение подписите на лицата, подкрепящи участието в избора на независими кандидати, да бъдат положени пред член на ИК, който удостоверява посочените факти, като саморъчно се подписва под съответната страница на списъка. Същото задължение е въведено досежно участието на ИК в информационно-разяснителните кампании по въпросите на НФ /чл. 320, ал.2 във връзка 153, ал.1 от ИК във вр. с §16, ал.2 от ПЗР на ЗПУГДВМС.

При тези съображения, КЗЛД е извела извод, че Н. М. се явява задължения субект – обработващ личните данни на лицата, включени в списъка. Комисията е извела е още, че разпореждане за преустановяване е безпредметно, тъй като се касае за осъществяване на довършено деяние към момента на разглеждане на жалбата в КЗЛД. Прието е, че приетата по преписката експертиза доказва, че се касае за неправомерно обработване на личните данни на лицето – без неговото знание и съгласие, като за доказаният случай лицето следва да бъде наказано чрез налагане на имуществена санкция, като е определен размер, отчитайки обстоятелствата, че нарушението се явява първо по ред. Посочено е още, че единствено глобата се явява най-целесъобразна и ефективна мярка за защита на обществения интерес, като целта на наложеното наказание следва да има предупредителна и възпираща функция. При горните съображения на Н. Д. М. е наложено минималното предвидено в ЗЗЛД

наказание – 10 000 лева.

За изясняване на обстоятелствата по делото е изслушана и приета съдебно почеркова експертиза, която съдът кредитира изцяло. Според заключението на в.л. П. П. подписът под името „Н. Д. М.“ в оригинала на оспорвания списък на гласоподаватели, подкрепили регистрацията на инициативен комитет, представляван от Д. Н. М. в национален референдум на 06.11.2016г., е положен от Н. Д. М.. При проведено сравнително изследване на оригинала и копието на Списък на гласоподаватели, подкрепили регистрацията на инициативен комитет, представляван от Д. Н. М. в националния референдум на 06.11.2016г., е установено, че копието произхожда от оригинала, като са заличени част от данните на лицата, записани в него.

При така установените факти, съдът формира следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес да оспорва решението на КЗЛД в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, доколкото процесното решение е постановено на 16.11.2020г., по делото не са предоставени данни за датата на връчването му, а жалбата е депозирана на 01.12.2020г.

Настоящият състав намира решението за законосъобразно, като постановено от компетентния орган, в съответната форма, при пълно обследване на относимите факти и обстоятелства и при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно § 44, ал. 1 от ПЗР ЗИД ЗЗЛД образуваните до 25 май 2018 г. и неприключили до влизането в сила на този закон производства за нарушения на закона се довършват по досегашния ред. За нарушения на закона и на Регламент (ЕС) 2016/679, извършени до влизането в сила на този закон, срокът за сезиране на комисията по чл. 38 е една година от узнаването на нарушението, но не по-късно от 5 години от извършването му.

В настоящият случай производството е образувано по жалба с вх. № ППН-01-169/20.11.2017г., следователно следва да се довърши по досегашния ред - § 44, ал. 1 от ПЗР ЗИД ЗЗЛД.

При нарушаване на правата му по ЗЗЛД всяко физическо лице има право да сезира КЗЛД в едногодишен срок от узнаване на нарушението, но не по-късно от пет години от извършването му - чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.). Комисията се произнася с решение, като може да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание - чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.).

В тази връзка настоящият състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган - Комисията за защита на личните данни - в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013г., в сила от 1.01.2014г.). Според легалното определение на чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013г., в сила от 1.01.2014г.) Комисията за защита на личните данни е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция Комисията осъществява, упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.). Комисията осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни - чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.). Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и

действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по ЗЗЛД, както и жалби на трети лица, във връзка с правата им по ЗЗЛД (чл. 10, ал. 1, т. 7). При сезиране на Комисията с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, съгласно чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) органът се произнася с решение, какъвто е процесният случай.

Не е налице и съществена промяна в чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД, действащ към датата на произнасяне от органа във връзка с чл. 57, § 1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 - комисията разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на субекти на данни, свързани с обработване на личните данни. Съгласно чл. 2 б. „г“ от Директива 95/46 ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година относно защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (Директива 95/46/ЕС), администратор на лични данни е физическо или юридическо-лице, държавен орган, агенция или друг орган, който сам или съвместно с други определя целите и средствата на обработката на лични данни.

С разпоредбата на чл. 12 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) на председателя и членове на комисията или на упълномощени от тях лица от администрацията са възложени правомощия за осъществяване на контрол чрез предварителни, текущи и последващи проверки, които съгласно чл. 12, ал. 7 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) завършват с констативен акт, като в случаите, когато е установено нарушение констативният акт е акт за установяване на административното нарушение по смисъла на ЗАНН. От анализа на посочените законови разпоредби се стига до извода, че органите, които осъществяват контрол за спазване на ЗЗЛД са: 1 / Комисията, на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 по реда на чл. 38 и чл. 39 от ЗЗЛД и 2 / Председателят на КЗЛД и членовете на комисията или упълномощени от тях лица от администрацията на основание чл. 12 от ЗЗЛД.

Редът, по който се осъществяват двата вида контрол, е различен. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно чл. 38, ал. 2 с решение, какъвто е конкретният случай. Съгласно дадените от закона в този случай правомощия тя постановява решение, с което може: а / да даде задължителни предписания, б / да определи срок за отстраняване на нарушението и в / да наложи административно наказание.

Административните наказания, които могат да бъдат наложени по ЗЗЛД от компетентните органи, съгласно чл. 42 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) са два вида: имуществена санкция или глоба. Видът и размерът на наказанието зависи от това дали администраторът е юридическо или физическо лице /чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД/ и какво е извършеното нарушение. Безспорно установена в съдебната практика е възможността предвидените в чл. 42 административни наказания - глоба, да бъдат налагани, както в рамките на производство по реда на ЗАНН (в случаите по чл. 12 ЗЗЛД), така и по реда на АПК (в случаите когато КЗЛД действа като колективен административен орган, чиито актове - решения, се обжалват по реда на АПК).

Следователно, като е обективирала в решение, постановено на основание чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.), правомощието си за налагане на наказание за извършено нарушение на чл. 4, ал.1, т.2 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.), КЗЛД е упражнила законосъобразно нормативно установените си функции, свързани с контрола по спазването на ЗЗЛД. /Решение №

6968 от 29.05.2018г. по адм.д. № 6323/2016г., V отд. на ВАС/. Предвид изложеното, неоснователни са доводите на жалбоподателя, че е следвало да се образува административнонаказателно производство по реда на ЗАНН.

Административния акт е издаден в изискуемата от закона писмена форма и при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Решението съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив.

Не са налице твърдените от жалбоподателя нарушения на административно-производствените правила. Същият е уведомен за образуване на административното производство по реда на чл. 18а, ал. 9 от АПК и е редовно призован за насроченото заседание пред КЗЛД с писмо изх. № ППН-01-169 (17)/22.10.2019г. По този начин КЗЛД е гарантирала правото му на участие и защита в процеса. В отговор жалбоподателят е депозирал становище, чрез адв. Г. И., заведено с рег. № ППН-01-169#8/17.03.2020г. за недопустимост, алтернативно за неоснователност на жалбата на Е. Р., с твърдения, че г-н Н. М. не е представляващ инициативния комитет, както и че членовете на инициативния комитет нямат законово задължение да проверяват самоличността на лицата, които се вписват в списъка на гласоподавателите, подкрепящи инициативния комитет за регистрация в информационно-разяснителната кампания. Посочено е, че единственото задължение на членовете на инициативния комитет е да присъстват при полагането на подписа от лицата, желаещи да се впишат в списъка, съгласно разпоредбата на чл. 320, ал. 2 от Изборния кодекс (ИК). Жалбоподателят е имал възможност да се запознае с преписката и да изрази становище по нея и събраните доказателства. Жалбоподателят е бил представляван в производството пред КЗЛД от адв. Г. И., съгласно пълномощно на л. 58 от делото, който е участвал и в заседанията пред КЗЛД от 09.06.2020г. и 31.08.2020г.

Неоснователно е и възражението за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непроизнасяне на комисията с решение в предвидения в чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013г., в сила от 1.01.2014г.) 30-дневен срок от подаване на жалбата. Срокът за произнасяне на Комисията е инструктивен и след изтичането му не се преклудира правомощието на Комисията да се произнесе. За КЗЛД съществува задължение да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая, което е водещо пред спазването на инструктивния срок.

Не се споделя тезата на жалбата за нарушение на процедурата, довело до нищожност на акта, поради неправилно определяне на субекта на нарушението. Следва да бъде отбелязано, че КЗЛД действа при служебно начало за изясняване на релевантни факти и обстоятелства. Органът е сезиран с жалба, в която се изнасени факти и обстоятелства, свързани с неправомерно обработване на личните данни на лицето - жалбоподател в хода на регистрацията на ИК Д. Н. М. пред ЦИК. Уточняването на субекта на нарушението е в правомощията на органа именно с оглед събраните доказателства по преписката. Налице е подробен анализ в мотивите на решението относно това защо е налице правосубектност от страна на И. комитет по реда на ЗЗЛД, както и на неговите членове – носещи конкретна отговорност за обработването на личните данни, като съдът споделя направената преценка. Именно в хода на производството и с оглед събраните доказателства, органът, като е определил предмета и обема на нарушението, е извършил преценка относно субекта на отговорността. Следва да бъде отбелязано, че липсва конкретно посочен такъв субект

в жалбата, а същият е уточнен посредством самият предмет на нарушението – неправомерно обработване за определена цел. Отговорността на Н. Д. М. произтича от качеството му на член на ИК, като лице, на което е възложено законосъобразното обработване на личните данни на лицата от списъка, за което е установено нарушение, както правилно е преценил органът.

Съдът намира, че правилно е приложен и материалният закон, при съобразяване на следното:

Съгласно §1, т.1 от ДР на ЗЗЛД събирането, организирането и употребата на лични данни на физически лица съставляват действия по обработване на лични данни. В Изборния кодекс е регламентиран процесът по регистрация на Инициативен комитет в ЦИК, като в чл. 320, вр. чл. 153, ал. 1 ИК е посочено, че списък с избиратели, които подкрепят регистрацията на ИК, се представя в ЦИК заедно с документите по чл. 318, ал.1, т.2 и т.3 Кодекса. Списъкът съдържа име, ЕГН и подпис на всяко лице, подкрепило съответната регистрация. Видно от Решение № 3621-НР/26.09.2016 г. на ЦИК (л. 64), като приложение към заявление за регистрацията на ИК по въпросите на национален референдум на 06.11.2016г., представляван от Д. Н. М., че е представен списък, съдържащ трите имена, ЕГН и подпис на 3455 гласоподаватели, подкрепящи регистрацията на ИК, положени пред член на ИК. С чл. 320, ал.2 ИК законодателят е въвел задължение подписите на лицата, подкрепящи участието в избора на независими кандидати, да бъдат положени пред член на ИК, който удостоверява посочените факти, като саморъчно се подписва под съответната страница на списъка. В този смисъл отговорността относно неправилното обработване на лични данни следва да се понесе от лицето, чието задължение е полагането на подпис на гласоподавателя да се извърши пред него, а чл. 320, ал.3 ИК е създала правна фикция, която приравнява члена на инициативния комитет по ал.2 на администратор на лични данни. Предвид на това, правилно е ангажирана имуществената отговорност на жалбоподателя, в качеството му на лице, което е удостоверило, че подписът до имената на Е. И. Р. е именно неин. В този смисъл неоснователни са възраженията в тази насока, доколкото законът е предвидил изрична отговорност за това лице по чл. 320, ал.3 ИК.

Нарушението се изразява в неправомерно обработване, тъй като данните, без знание и съгласие са използвани с цел регистрацията на съответния ИК пред ЦИК. Отговорността в процесния случай е възложена на Н. Д. М.. Това е правилно предвид разпоредбата на чл. 320, ал.2 от ИК, приложим по арг. от §2 от ПЗР на ЗПУГДВМС, която предписва, че подписите на лицата от списъка за Инициативен комитет се полагат пред член на ИК, за което същото лице дължи удостоверяване, като за целта по преписката и делото е доказано, включително чрез почеркова експертиза, че Н. Д. М. е положил подписа си за удостоверяване на тези факти, в това число и по отношение на Е. Р.. Именно последното представлява изпълнителното деяние на нарушение, касаещо обработването на личните данни. Законът, възлагайки отговорност по удостоверяване на подписите на положилите в списъка лица върху конкретно определено лице от ИК, възлага именно на него удостоверяването на личните им данни и правомерното им използване. Липсата на право да удостовери съответните лица от списъка от страна на това лице обезсмисля задължението, предвидено от закона, лицето да потвърди тяхната самоличност и полагането на подписи пред него. Законът следва да бъде тълкуван логически, като при наличие на задължение за удостоверяване на подписите на лицата от списъка, следва, че

отговорността на лицето, върху което е възложено това, включва пълното идентифициране на същите и удостоверяване на предвидените лични данни, за целта на което и е ал. 3 от нормата, приравняваща лицето на администратор на лични данни. В този смисъл, неоснователни са възраженията на жалбоподателя в тази насока.

Ответният орган е събрал доказателства от ЦИК относно твърдяното нарушение, изразяващо се в неправомерно обработване на личните данни на конкретно посочено лице, чрез включването му в съответните списъци относно конкретния ИК. Възложил е изготвяне на почеркова експертиза, която е установила релевантните обстоятелства, а именно че положеният подпис не е на лицето, посочено в списъка, а именно Е. Р.. Изводите на ответника се потвърждават и от заключението на приетата по делото съдебно-почеркова експертиза. Според заключението на в.л. П. П. подписът под името „Н. Д. М.“ в оригинала на оспорвания списък на гласоподаватели, подкрепили регистрацията на инициативен комитет, представляван от Д. Н. М. в национален референдум на 06.11.2016г., е положен от Н. Д. М.. При проведено сравнително изследване на оригинала и копието на Списък на гласоподаватели, подкрепили регистрацията на инициативен комитет, представляван от Д. Н. М. в националния референдум на 06.11.2016г. е установено, че копието произхожда от оригинала, като са заличени част от данните на лицата записани в него. Доказано е, че Н. Д. М. е положил подписа си за удостоверяване, в частност относно Е. И. Р., че подписът е положен от нея. Именно последното представлява изпълнителното деяние на нарушението-неправомерно обработване на личните данни на лицето.

Нарушението е правилно квалифицирано спрямо действащите към момента на извършването му разпоредби на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.), вр. чл. 320, ал.3, вр. ал.2 ИК. Към настоящия момент, съставомерността на нарушението не е отпадала - чл. 6, ал. 1, б. „а“ на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) във вр. с чл. 1 от ЗЗЛД /ДВ, бр. 17/2019 г./, като същото е наказуемо по чл. 83, § 5 от Регламент (ЕС) 2016/679.

С обжалваното решение на жалбоподателя е наложена глоба за установеното нарушение на чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.), което нарушение е формално и обуславя ангажирането на отговорността му по чл. 42, ал. 1 ЗЗЛД (ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г.). В съответствие със същата правна норма, за нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв. Видно от характера на засегнатите обществени отношения и предвидените санкции, законодателят е презумирал високата обществена опасност на тези деяния. По делото не са установени факти, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този вид нарушения, поради което и същото не може да се квалифицира като маловажно. На Н. Д. М. е наложена санкция в установения от закона минимум - 10 000 лв., като комисията е развила подробни мотиви защо е безпредметно даването на срок за отстраняване на нарушението /тъй като установеното нарушение е довършено/, както и защо е невъзможно даването на задължително предписание като принудителна административна мярка /тъй като последното би било приложимо, ако продължава извършването на съответното нарушение или същото е отстранимо, какъвто не е настоящият случай/. Мотивите на комисията защо е избрала да наложи

глоба като мярка на административна принуда измежду другите две възможности по чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД са подробни и задълбочени и се споделят изцяло от съда.

По изложените съображения и след преценка за законосъобразност на решението настоящият състав намира, че не са налице основания за неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 100 лв., на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран, Административен съд-София-град, II-ро отделение, 27-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. М. срещу Решение № ППН-01-169/2017г. от 16.11.2020г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Н. Д. М. ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: